

være at fradrage i det samlede beløb, kommunen i medfør af reglerne under a) og b) kan udskrive som grundskyld.

Stk. 4. Indenrigs- og boligministeren kan efter forhandling med finansministeren give en kommune tilladelse til at overskride de i foranstående bestemmelser fastsatte begrænsninger i adgangen til at udskrive grundskyld.

V. Tilvejebringelse af midler til afløsningen.

§ 19.

Stk. 1. Til udligning af tabet ved inddragningen af den samfundsskabte jordrente fra privat eje til fælles eje tilpligtes alle formueejere i en overgangstid på 25 år at betale til dækning for statens udgift til afløsningen en halvårlig afgift på 1/2 pct. af den skattepligtige formue.

Stk. 2. Afgiften bortfalder, hvor den udgør et mindre beløb end 100 kr. halvårligt.

Stk. 3. Formueafgiften betales hver 1. april og 1. oktober, første gang i 1957. For påligning og opkrævning gælder de bestående regler for formueskatter til staten, idet finansministeren træffer de nærmere bestemmelser herom.

VI. Skattnedsættelser.

§ 20.

Stk. 1. Hele det beløb, der indkommer som jordrente til staten, finder anvendelse til skattnedsættelser.

Stk. 2. Skattnedsættelser skal fortrinsvis ske for told og forbrugsafgifter som bidrag til nedsættelse af leveomkostningerne for befolkningen og sænkning af erhvervslivets driftsomkostninger.

Bemærkninger til lovforslaget.

Lovforslaget er på linie med det af grundskyldskommissionen stillede lovforslag, idet dog afløsningen ved en ændring af § 14, stk. 1 og 2, er gjort frivillig, ligesom der er tilføjet to nye paragraffer, nemlig § 19 om tilvejebringelse af midler til afløsningen og § 20 om skattnedsættelser, nær svarende til de bemærkninger, der var knyttet til kommissionens lovforslag.

Almindelige bemærkninger.

Efter forslaget vil fuld grundskyld — med særlige lempelser i overgangstiden — blive gennemført ved, at alle ejendomme fremtidig skal svare jordrenteafgift til staten ligesom de jordrentebrug, der siden 1919 er udstykket fra jord i offentlig eje.

Jordrenteafgiften fastsættes ligesom nu for jordrentebrugene til 4 pct. årlig af grundværdien efter den til enhver tid gældende vurdering til grundskyld.

Der skal som hidtil svares almindelig grundskyld til kommune og stat, ligesom tilfældet er for jordrentebrugene, og grundværdien ansættes i alt væsentligt efter de samme regler som hidtil, således at den svarer til jordens handelsværdi med den påhvilende grundskyld og øvrige offentligtretlige byrder undtagen selve jordrenteafgiften, fra hvilken

der efter sagens natur må ses bort ved vurderingen ligesom nu ved ansættelsen af jordrentebrugenes grundværdi.

Når der ved ansættelsen af jordens handelsværdi ligesom hidtil skal tages hensyn til den kommunale grundskyld, vil det betyde, at kommunernes ret til at udskrive grundskyld går forud for statens ret til jordrenteafgiften.

Dette må findes rimeligt, fordi kommunens virksomhed er med til at skabe og opretholde grundværdierne indenfor kommunens område. Men kommunerne må dog ikke kunne forøge deres grundskyld så stærkt, at det går ud over statens jordrenteafgift.

Da grundskylden og jordrenteafgiften tilsammen ikke kan blive højere, end jorden ved en økonomisk god anvendelse kan bære, og da de kommunale opgaver er en nødvendig del af samfundets fælles opgaver, er det kun nødvendigt dels at sætte en vis grænse for, hvor store forhøjelser en kommune kan foretage på een gang, og dels at udelukke yderligere forhøjelse i tilfælde, hvor den kommunale grundskyld er så høj, at det må antages, at kommunen har fået sin rimelige del af jordrenten, og at yderligere forhøjelse vil føre til nedgang i jordrenteafgiften til staten.

Ved den nærmere fastsættelse af disse grænser er det forudsat, at den kommunale ejendomsskyld